SENTINELA

ANUL III, Nr. 44
18 Octomvrie 1942

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

S'a împlinit un an dela căderea Odesei

La 16 Octomvrie 1942 s'a încheiat un an dela căderea Odesei. Puternica fortăreaţă, întărită de bolşevici cu toate mijloacele de apărare vreme de 20 de ani, s'a prăbuşit sub loviturile armatei române.

Cucerirea importantului port rusesc dela Marea Neagră înfăţişează o dată hotărîtoare în mersul războiului antibolşevic. Ziua de 16 Octomvrie 1941 a fost salutată de lumea civilizată ca un semn de binecuvântare a lui Dumnezeu, ce a adus o strălucită izbândă ostaşilor crucii în lupta cu păgânii.

Marea biruinţă românească a stârnit atâta admiraţie, încât şi ţările potrivnice „Axei" s'au văzut nevoite să recunoască fapta de mare glorie săvârşită de armata română în contra forţelor sovietice.

Izbânda dela Odesa a arătat că ostaşul român poate sta cu cinste alături de cei mai buni luptători ai lumii. Zi şi noapte, cu o îndârjire neobosită, artileria şi aviaţia noastră au măcinat cazematele din cele trei centuri de apărare, iar flăcăii noştri, asemenea dorobanţilor dela Plevna şi Smârdan, le-au cucerit pe rând, aruncând pe bolşevici în mare.

Astăzi, la împlinirea unui an, poporul român mulţumeşte cu recunoştinţă vitejilor dela Odesa şi îngenunche cu smerenie în faţa mormintelor glorioase.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Zburătorii

Ciocniți paharele băieți:
„In sănătatea Țării noastre!...“

Văzduhul iar să-l străbăteți,
Spre slava zărilor albastre,
Iar tu Ileană, să le dai
Trei sărutări 'nflăcărate,
Și „piaza-reaua“ să le tai,
Când pe dușmani vor prinde-a bate!...

Urcați în păsări de oțel,
Să treceți iar, în sbor, hotarul,
Să frângeți plumbii din șrapnel
Și bombelor s'aprindeți jarul,
Să-l revărsați nimicitor.
In văgăuni adânci, tirane,
Prinzând în cerc de moarte'n zbor,
Puhoiul liftelor dușmane...

Eu, vă aștept aci, la han,
Să vă'mplinesc nădejdea toată,
Cu încă un trofeu dușman,
(Elice frântă, sau... vre-o roată),
Iar fata, ține-va'nadins,
Lumina candelei, nestinsă,
Nici unul dintre voi, învins,
Să nu cădeți, din zarea-aprinsă!

Iar, de-ați muri, cumva, eroi,
In tort de fum și aripi frânte,
Pios, ne vom gândi la voi,
Din toate cele griji mărunte.

L. D.

Importanța Odesei pentru bolșevici și primejdia ei pentru noi

La 16 Octomvrie s'a împlinit un an de când brava noastră armată, dărâmând ultimele rezistențe bolșevice, a pătruns în Odesa.

La 16 Octomvrie 1941 armata română cucerind Odesa, a înscris în istoria neamului una din cele mai mari victorii.

Chiar dela înființare, adică din 1795, orașul Odesa a fost ca un cuiu în coasta României. Așezată între lacul Hagi-Bey și Limanul Nistrului, pe locul unei vechi colonii grecești, Odesa a fost la început un sat, jumătate tătăresc, jumătate moldovenesc. Chiar azi unul din cele mai vechi cartiere se numește Moldovanca, și este ca o mărturie nesdruncinată a vechimei Românilor pe aceste meleaguri. Numărul mare de români din aceste locuri se explică prin aceea că pe aici trecea vechiul drum moldovenesc, spre Crimeea.

Incă de pe vremea țarismului, Odesa ajunge unul din cele mai însemnate orașe ale Rusiei și un mare port la Marea Neagră. Așezarea acestui oraș, aici aproape de gurile Dunării, în calea drumului Bizanțului, a făcut pe stăpânitorii Rusiei din toate timpurile să-i acorde o mare importanță și economică și militară. A fost fortificată încă din vremea împărătesei Ecaterina. Portul militar și fortăreața Odesei au fost mereu mărite și întărite, ajungând în 1914 să fie apărate de o centură exterioară de forturi în formă de semi-cerc, care se întindea între limanurile Nistrului și limanurile Hagi-Bey. Sub bolșevici, aceste fortificații au fost completate și modernizate, adăugându-se încă două linii noi de apărare, tot în formă de semicerc. Ele se întind pe o lungime de aproape 80 km dela limanul Nistrului până la Oceacov. O adevărată cetate modernă, cu zone de rezistență eșalonate în adâncime. Prima linie fortificată din jurul Odesei trece pe lângă Vigoda, Dubino, Vacarjani și Limanul Suhoz: a doua, cea mai puternică, pe la Gniliacovo, Dalnic, Tatarka și Limanul Suhoz, iar a treia pe la periferiile orașului.

Toate aceste linii de fortificații au fost înțesate cu numeroase cazemate, tranșee blindate, curse pentru tancuri, mine, adăposturi bine apărate, șanțuri antitanc. Cea mai mică pădure, cel mai neînsemnat pâlc de salcâmi, cea mai mică vâlcea sau cotă a fost întărită. Fortăreața Odesa era socotită de nepătruns. Conducătorii armatei sovietice își puneau toată nădejdea în ea. Neputând fi atacată decât pe uscat, Odesa avea spatele liber și putea rezista îndelungă vreme. Din Sevastopol, din Crimeea, din Caucaz, îi puteau veni oricând ajutoare. Incercuirea completă nu se putea face.

Odesa era un cuib din care bolșevicii urmau să sară în spatele Europei. Acest cuib le-a slujit ca punct de sprijin în revoluția din 1917, iar acum pândeau aici gurile Dunării și drumul Mării Negre. Odesa era unul din stâlpii cei mai puternici ai bolșevismului, atât pentru o ofensivă împotriva Europei, cât și pentru o defensivă. Dar mai ales Odesa era primejdioasă pentru Români. De aici bolșevicii puteau ataca și pe uscat și prin aer și pe mare. Stalin o spusese fățiș: „Cine stăpânește Odesa stăpânește gurile Dunării“. Pentru liniștea României și pacea Europei, trebuia să scoatem acest ghimpe din coasta noastră. Trebuia să luptăm. Și am luptat.

S.

La căderea Odessei

Bat clopotele 'ntr'una pe 'ntinsul verde-al țării
Și norii se coboară în semn de rugăciune,
Se-adună din adâncuri talazurile mării
Se redeșteaptă codrii și văile străbune.

Pâraele se umflă în matca lor de veacuri
Și munții ard ca'n basme sub lespedea 'nstelată.
Potop de curcubee se'ngrămădesc pe lacuri...
E sărbătoare mare cum n'a mai fost vreodată.

O zi când România pășește'n veșnicie
Și steagul nins de vreme se 'nalță fluturând,
Când se preface 'n aur cenușa din câmpie,
Și toți pornesc la luptă c'o inimă și-un gând.

Bat tunurile 'ntr'una și ceată după ceată
Armata noastră trece cu pieptul ei năvalnic,
Se-așterne sub picioare Tatarca 'nsângerată
Și se dărâmă'n flăcări cetatea dela Dalnic.

Odesa este-a noastră; cu sânge românesc
Am dărâmat zăgazul de apă 'nveninată
Și-am prăvălit în mare balaurul rusesc,
Să nu se mai ridice din neguri niciodată.

De-acum va fi creștină și crezul nostru sfânt
Va străjui altarul de jertfă și mândrie,
Și fiecare creangă și bulgăr de pământ
Vor tresări cu gândul la tine, Românie.

Primiți cu flori ostașii în ziua asta mare
Smulgeți-vă tristețea toți cei ce-ați suferit,
Cu ochii plini de lacrimi, de-avânt și sărbătoare,
Priviți se 'nalță crucea din nou la răsărit!

Cap. t. r. CONSTANTIN SALCIA

Profesorii din Odesa elogiază armata română

Profesorii Institutului agronomic din Transnistria au trimis d-nei Alexandrina Gr. Cantacuzino, președinta generală a Societății ortodoxe Naționale a Femeilor Române, o scrisoare în care se oglindesc sentimentele acestor distinși universitari ruși față de armata română — scrisoare la care s'au asociat toți profesorii Universității din Odesa, printre care sunt și mulți academicieni.

Scrisoarea, al cărei text îl publicăm mai jos, a fost însoțită de un dar compus din 5.000 țigări pentru ostașii români:

Scumpilor eroi răniți,
Soldaților români,

O, scumpilor frați creștini, eroilor răniți ai armatei române!

Corpul didactic al Institutului Agronomic din Guvernământul Transnistriei, vă mulțumește călduros pentru jertfa voastră depusă pe altarul religiei și patriei.

Voi ați eliberat pământul vostru nu numai de un dușman viclean fără milă, dușman al religiei și culturii, dar înfrângând pe acești dușmani din Odesa, Cherci, Sevastopol, Harcov, eliberați Europa întreagă de amenințările acestor dușmani ai omenirii.

Bolșevicii, plecând din Odesa, ca și din alte orașe, sub presiunea armatei româno-germane, nimiciți fiind pe drumul lor fără onoare, au supus populația civilă la o existență cumplită, însă grație ajutorului român se reconstruesc repede orașe și sate. Țăranilor transnistrieni li se redă pământul luat de bolșevici; în orașe se redeschid fabrici și uzine și astfel lucrătorilor li se dă putința de a-și folosi meseria lor, putând avea existența asigurată; pentru cei săraci se deschid cantine gratuite, li se dă și ajutorul medical gratuit; pentru copii se deschid școlile; pentru tineretul Odesei e deschisă Universitatea și Institutul Agronomic; peste tot în orașe și sate se redeschid și se restaurează bisericile pângărite de bolșevici, unde pentru prima oară, după 23 ani, noi putem să înălțăm rugile noastre către Dumnezeu. Și pentru toate acestea binefaceri noi vă suntem recunoscători numai vouă soldaților ai armatelor române și germane.

Ne plecăm capetele noastre în fața eroilor căzuți pe câmpul de onoare, iar voi eroilor, vă rugăm să primiți micile noastre daruri, ca semnul recunoștinței noastre călduroase și rugăm pe bunul Dumnezeu să vă dea însănătoșire grabnică și vieață fericită.

M. S. Regele Mihai I

Un an dela căderea Odesei

Ziua de 16 Octomvrie 1941 s'a înscris cu litere de aur în istoria eroismului românesc.

Acum un an vestea căderii Odesei a fost primită cu izbucniri de bucurie de toate statele europene care luptă contra bolşevismului.

Posturile de radio au împrăştiat în lumea întreagă ştirea cea mare, iar ediţiile speciale ale ziarelor, cu litere groase, lămureau în cuvinte înflăcărate cum s'a desfăşurat bravura flăcăilor noştri în ultimele atacuri, ce au dus la capitularea puternicei fortăreţe.

Clipele de entuziasm ce au cuprins atunci toată populaţia ţării nu se pot descrie. Ca la un semn, izvorît din străfundul sufletului românesc, la toate ferestrele caselor, la magazine şi instituţii publice au apărut stindardele noastre, alături de culorile aliaţilor şi fraţilor de arme, fluturând în văzduhul de toamnă svon de sărbătoare.

Din toate unghiurile Capitalei, poporul cu mic, cu mare, s'a strâns în faţa Palatului Regal, unde a aclamat pe M. S. Regele Mihai I, sub a cărui domnie se înfăptuise răsunătoarea victorie. Apoi, mulţimea cântând imnuri patriotice, a manifestat în mod călduros la Preşedinţia Consiliului de Miniştri şi la Legaţiile Germaniei şi Italiei.

Uralele s'au transformat într'un adevărat ocean de glasuri când în balconul Preşedinţiei a apărut însuşi Gloriosul Mareşal, sub a cărui conducere oştile au mers la biruinţă.

Armata română a meritat pe deplin această măreaţă izbândă, prin eroismul de legendă cu care a luptat, prin avântul extraordinar ce l-au arătat neînfricaţii dorobanţi în numeroasele asalturi. Timp de două luni ostaşii au susţinut cu înverşunare unul din cele mai crâncene asedii din câte se cunosc.

Zi şi noapte hoardele bolşevice, împrospătate cu ajutoare venite pe mare, au dat contraatacuri disperate ca să scape de cleştele de fier ce se strângea din ce în ce. Toate svârcolirile s'au izbit de pieptul ca de stâncă ale Românilor.

Rând pe rând au căzut cele trei linii de apărare ale Odesei şi când, în sfârşit, bravii noştri soldaţi au pătruns sub zidurile oraşului, inamicul sleit, n'a mai avut ce face şi a trebuit să se predea. Marele număr de prizonieri, precum şi însemnata pradă de războiu, dovedesc cu prisosinţă importanţa acestei bătălii.

Despre mizeria ce am găsit-o în acest oraş, multă vreme scriitorii vor avea ce spune. Mai ales acele faimoase „catacombe", arată toată decăderea regimului bolşevic. Ascunşi în ganguri subpământene, ca şobolanii, tineretul ajunsese să mănânce carne de om, întrecând în cruzime pe cei mai sălbateci canibali din pădurile ecuatoriale.

Prin căderea marelui port sovietic, ghimpele din coasta Mării Negre fu smuls pentru totdeauna. Flota şi aviaţia inamică şi-au pierdut cea mai puternică bază şi de aici s'a deschis pentru „Axă" poarta biruinţelor spre Marea de Azov şi Caucaz.

Aliaţii noştri şi mai ales bravii camarazi germani ne-au recunoscut cu un desăvârşit cavalerism marea importanţă a acestei biruinţi româneşti, adăogând că ostaşii români au fost aceia care au sărit din primul ceas în războiul antibolşevic, luptând fără odihnă, cot la cot, acolo unde încleştarea a fost mai grea.

Ce am găsit la Odesa şi cum arată ea astăzi, după un an de orânduire românească, lăsăm pe alţii să vorbească, pe acei oameni de seamă şi gazetari străini care au fost pe acolo şi, la întoarcere, au scris despre înfăptuirile poporului român.

Am luptat la Odesa, aşa cum am luptat de când am trecut Prutul, aşa cum luptăm astăzi la Stalingrad şi în Caucaz, cu cel mai nestăvilit avânt, cu cel mai eroic dispreţ de moarte.

Toţi ostaşii noştri sunt convinşi că de nimicirea definitivă a ruşilor atârnă siguranţa Patriei şi triumful civilizaţiei.

De aceea, fiecare ostaş şi-a părăsit cu hotărîre mica lui familie, şi-a înfrânt toate dorurile, şi luptă vitejeşte în Răsărit, cu gândul numai la marea familie: România.

O ţară care a făcut atâta jerfe, care a prilejuit atâtea victorii de nedesminţit, nu poate fi lăsată fără răsplată, fără dreptul ce i se cuvine.

I. VALERIAN

Telegrame primite la căderea Odesei

M. S. Regele felicită pe d-l Mareşal Antonescu

In ziua când bravele noastre trupe străpungând apărarea Odessei, au dărâmat ultimele rezistenţe bolşevice în acel ţinut, Gândul Meu plin de recunoştinţă se îndreaptă către Domnia-Voastră, Domnule Mareşal, şi către toţi Comandanţii de Mari Unităţi, ofiţeri, subofiteri şi trupă, care prin sângele şi străduinţele lor au înscris în Cartea Neamului noi pagini de glorie nepieritoare.

Tuturora le trimit salutul meu cald şi Iau parte cu tot sufletul la bucuria victoriei.

Mihai R.

•

D-l Mareşal Antonescu a răspuns Maiestăţii Sale Regelui prin următoarea telegramă:

Vă mulţumesc Sire pentru gândul pe care Maiestatea Voastră L-a închinat Armatei cu prilejul biruinţei dela Odessa, comandanţilor, ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei, care prin lupta şi jertfa lor au zidit cu sânge de onoare temelii noi Regatului, deschizându-i pagini de glorie şi dreptate împlinitoare.

Să trăiţi, Sire, Să trăiască Maiestatea Sa Regina Mamă, trăiască România.

Mareşal Antonescu

Telegrama Führerului Adolf Hitler

Adolf Hitler, Fuehrerul Marelui Reich German, a trimis Mareşalului Antonescu următoarea telegramă:

Cucerirea Odessei încoronează ca o mândră faptă istorică lupta sub viteaza şi înfăptuitoarea D-Voastră conducere.

Primiţi pentru acest mare succes cordialele mele felicitări.

Această faptă de arme românească contribue în acelaşi fel la victoria finală a armatelor noastre unite prin sânge şi fier.

Vă salut, Mareşale Antonescu, cu sentimente de unire camaraderească.

Adolf Hitler

•

Mareşalul Antonescu, Conducătorul Statului Român şi Comandantul de Căpetenie al Armatei, a răspuns cu următoarea telegramă:

Pentru gândul cald cu care Excelenţa Voastră a salutat cucerirea Odessei şi faptele de arme româneşti şi pentru cuvintele măgulitoare cu care cinstiţi loiala contribuţie românească la victoria finală a Armatelor, vă rog să primiţi mărturisirea gratitudinei mele. Armata română este mândră că s'a unit prin sânge şi fier cu neîntrecuta armată germană, iar neamul românesc priveşte cu încredere şi onoare victoria care prăbuşind comunismul, va deschide Europei drumuri noi de dreptate şi unire, prin gloriosul vostru exemplu.

Iar salutului de unire camaraderească al Excelenţei Voastre, îi răspund cu lealitatea mea de totdeauna.

Al D-Voastră

Mareşal Antonescu

D-l Mareşal Ion Antonescu

Acum un an la căderea Odesei

Acum un an membrii guvernului s'au prezentat în corpore spre a felicita pe Mareşalul biruitor.

Cu acest prilej, d-l Mihai Antonescu, Vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, a rostit următoarea cuvântare:

Domnule Mareşal,

Guvernul dv. a ţinut să vă exprime azi, în această zi sfântă de glorie totală, recunoştinţa pentru tot ceea ce aţi făcut pentru Neamul Românesc.

Avem conştiinţa, domnule Mareşal, că Neamul nostru se găsea, în ceasul când aţi luat răspunderea conducerii lui, în liman de prăbuşire.

Sufletul îndoliat al Neamului românesc era prăbuşit odată cu graniţele; credinţele lui erau ameninţate. Armata era umilită, Statul era dezorganizat.

Intr'un an aţi izbutit, domnule Mareşal, nu numai să îndreptaţi temeliile morale ale Neamului;

Intr'un an aţi izbutit nu numai să înfrângeţi toate greutăţile şi toate încercările;

Nu numai să ridicaţi Statul şi să restabiliţi ordinea într'însul;

Dar aţi izbutit, domnule Mareşal, ca să înscrieţi în paginile istoriei noastre, fapte de glorie care ne deschid drumuri noui în vieaţa internaţională.

De aceea, azi, când cucerirea Odessei aminteşte ceasurile de luptă ale Voevozilor de altă dată pentru Cruce şi drepturi veşnice pentru biruinţa dela Răsărit, Guvernul dv. vă exprimă recunoştinţa sinceră pentru Răsăritul pe care l-aţi deschis Neamului

Răspunsul d-lui Mareşal Antonescu

Domnilor,

D-l Mihai Antonescu m'a surprins cu acţiunea dv. de astăzi şi cu cuvintele de îmbărbătare pe care le-a spus.

Ii mulţumesc.

De asemenea vă mulţumesc dv. tuturor pentru concursul pe care mi l-aţi dat şi pentru sufletul pe care l-aţi pus pentru ca împreună să putem duce la bun sfârşit o operă destul de grea şi de spinoasă.

Domnilor,

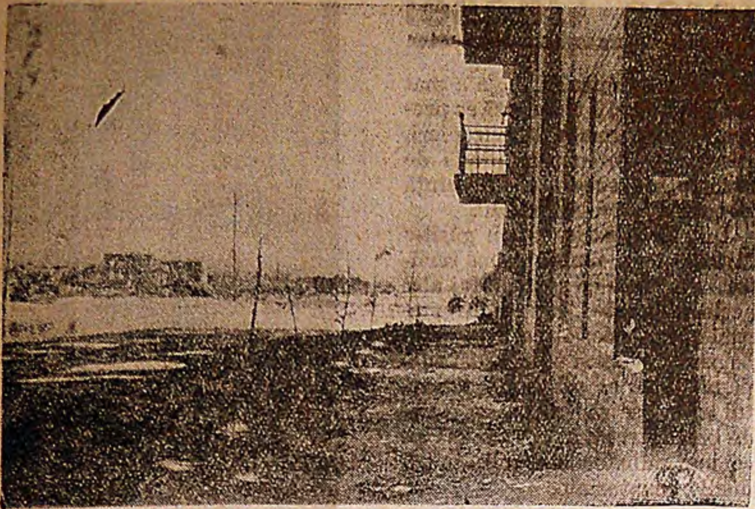
Nu am ajuns încă la sfârşitul eforturilor, pe care trebue să le facem, pentru ca să reîntregim opera aceasta, pe care am început-o anul trecut şi pe care am dus-o prin greutăţi pe care istoria le va aprecia şi le va judeca cum va găsi de cuviinţă.

Tot ceea ce pot să vă spun, este că eu pot să apar în faţa judecăţii supreme cu conştiinţa curată că am vrut să fac numai bine acestui Neam.

Desigur că tot ce am realizat până acum este departe de a ajunge culmile pe care am vrut eu să le ajung, cu eforturile pe care le-am făcut, în toate ramurile de activitate românească.

Organismul Statului este aşa de vast şi acest organism reclamă atâta price-

(Urmare în pag. 4)

La Stalingrad, în timpul luptelor de stradă

Ce a scris presa străină acum un an despre izbânda românească dela Odesa

Faima biruinței românești dela Odesa a fost deosebit de puternică în cercurile popoarelor prietene și aliate.

Toate gazetele străine au arătat importanța acestei strălucite victorii, pentru soarta războiului anti-bolșevic, dând evenimentului titluri mari peste toată pagina.

Ziarele germane

In comentariul său „Frankfurter Zeitung" a scris între altele:

„In opt săptămâni de lupte grele, ostașii noștri, sub comanda viteazului lor Mareșal, au trecut totuși peste toate obstacolele, aducând astfel o contribuție importantă la desfășurarea războiului în răsărit. România reînoită poate fi mândră de armata ei, de conducerea ei militară și de succesul obținut de soldații români".

Toate ziarele germane au scris amănunțit despre solemnitatea care a avut loc la București, în cadrul căreia guvernul român a adus felicitări Mareșalului Antonescu pentru victoria dela Odesa. Ziarele redau amănunțit cuvântarea d-lui Președinte ad-interim al Consiliului, Mihai Antonescu, și răspunsul d-lui Mareșal Antonescu.

Tot „Berliner Boersenzeitung" a scris că luarea Odesei a fost o lovitură de măciucă pentru propaganda Moscovei și a Londrei.

Laudele Italiei

Marea țară latină și soră Italia a arătat așa cum se cuvine contribuția hotărîtoare pe care țara noastră a adus-o, prin eroismul fiilor ei, prin morții ei atât de numeroși, la noile idealuri ale Europei pentru care luptă în loc de frunte Italia fascistă.

„Messagero" a descris avântul cu care trupele noastre au luat cu asalt acea faimoasă „linia III" a fortificațiilor bolșevice și manevra îndrăsneață care a adus la încercuirea și cucerirea orașului. De asemenea ziarul a arătat efectul pe care căderea Odesei îl va avea asupra situației Crimeei.

La postul de radio Roma, un mare amic al României, d-l Guido Puccio, a

rostit o conferință, punând în strânsă legătura căderea Odesei și eroismul dovedit de armata română cu prilejul acestei lupte istorice, cu întreaga situație europeană și cu importanța acestei victorii pentru viitorul întregului continent.

„Aceste episoade de eroism, spune d-l Puccio, sunt pagini ale noii istorii române, dar ele aparțin tot odată și istoriei reacțiunii europene, împotriva planurilor anti-europene ale Kremlinului".

D-l Puccio subliniază mai departe că „România duce războiul siguranței sale, ca și războiul siguranței europene".

„Lavoro Fascista", sub titlul: „O întreită linie de apărare n'a fost suficientă ca să oprească pe români", a istorisit pe larg, sub semnătura lui Leonte Concato, împrejurările în care a fost cucerită Odesa de trupele române.

Cele trei linii fortificate — scrie autorul — au fost zdrobite de trupele române care după lupte foarte dârze au cucerit — fort după fort, cazemată, după cazemată, mitralieră după mitralieră și metru cu metru — unul din forturile cele mai îngrozitoare ale acestui război. Nimeni nu știa că Românii deslănțuiseră împotriva Odessei o violentă ofensivă, nimeni nu știa că rușii ajunseseră la capătul rezistenței. Toată noaptea s'a auzit bubuitul tunului, iar în zorii zilei, trupele române au pornit la atac. Au fost două ore de lupte crâncene, două ore de atacuri și contraatacuri.

Ziarele franceze

Toate ziarele franceze au publicat vestea cuceririi Odesei pe prima pagină, sub titluri mari și pe mai multe coloane, subliniind victoria românească, entuziasmul cu care trupele au fost primite de populație, incendierea orașului și luptele de stradă.

Făcând o dare de seamă asupra situației pe frontul rusesc, ziarul „Le Jour" reliefează succesul armatelor Mareșalului Antonescu, subliniind faptul că orașul, asediat de două luni și jumătate, a fost apărat până acum în chip deosebit de viguros.

Comentariile ziarelor elvețiene

„La Revue, Feuille de Lausanne, der Bund, Tribune de Geneve" și alte ziare au arătat însemnătatea victoriei, arătând că această bătălie încheiată cu ocuparea Odesei a început printr'un violent bombardament de artilerie care a durat mai multe zile, trupele române reușind apoi să străpungă linia de apărare a Odesei.

Se precizează că unitățile sovietice au incendiat imobilele și uzinele în scopul de a ușura și înlesni retragerea lor și de a împeideca înaintarea trupelor române. Portul Odesei și împrejurimile sale au fost bombardate fără întrerupere înainte de începerea atacului, pricinuindu-se trupelor rusești mari pierderi atât în ceea ce privește efectivul, cât și în ce privește materialul.

Presa din Praga

Oficiosul Der Neue Tag a avut ca articol de fond o corespondență din România, cu titlul „București-Odesa", în care se spune între altele:

Căderea Odesei nu este numai un succes militar. Ea este simțită până și în cel mai mic sat românesc ca o strălucită faptă a conducerii celui mai mare om al României de astăzi, Mareșalul Ion Antonescu, a cărui deviză a fost: Odesa este piatra de încercare a armatei române. Aci începe o nouă tradiție pentru Statul român și drumul său în Europa

Neîncetat, sub ochii Conducătorului lor, fiii României au realizat orientarea poporului român și au câștigat siguranța definitivă că înoirea României a izbutit. Pe această biruință românească se va putea clădi un viitor mai bun al României.

Presa bulgară

Știrea căderii Odesei a produs o puternică impresie în capitala Bulgariei. Toate ziarele înregistrează telegramele oficioase și corespondențele particulare în legătură cu acest eveniment.

Intr'un lung articol de fond intitulat „Căderea Odesei", ziarul „Slovo" scrie între altele:

Odesa, cel mai mare oraș după numărul locuitorilor săi și după importanța sa ca port de pe întregul litoral al Mării Negre, este în mâinile armatelor române și germane. Căderea orașului este condiția cea mai importantă pentru apropiata distrugere a întregei forțe navale din Marea Neagră, ce va înlesni în mare măsură ocuparea întregului litorul caucazian dela Marea Neagră.

Acum un an la căderea Odesei

(Urmare din pag. 3)

pere, atâta muncă, atâta conștiință și atâta energie, încât un singur om nu are azi putința ca să poată să răspundă în mod ideal la toate dorințele, la toate ambițiile, la toate nevoile și la toate cerințele pe care le reclamă soluționarea tuturor problemelor atât de grele și de complicate care vin zilnic în calea noastră.

Totuși, nu dau înapoi. Merg înainte și voiu merge în fața istoriei cu conștiința omului care a făcut tot ce omenește putea face pentru a salva, pentru a îndrepta și, pentru a ridica pe culmi înaripate, vieața, drepturile și onoarea unui Neam.

Bunele d-voastră cuvinte și sentimente constituiesc pentru mine o îmbărbătare, pentru ca să merg mai departe pe drumul pe care ne-am angajat cu toții și pe care mă sbat să trag întregul Neam Românesc.

Nu voiu înceta de a acționa, oricare vor fi piedecele, oricât de mari greutățile, furtunile și decepțiile, decât numai atunci când voiu închide ochii.

Și nu voiu fi mulțumit și nu voiu merita felicitările și recunoștința dv și a Națiunii, decât în ziua când Țara aceasta va fi repusă în toate drepturile pe care nu le-am uitat, pe care nu le pot uita și pe care nu le poate uita nimeni. După cum o constatați zilnic, pun pentru ridicarea poporului nostru pe planul național, cultural, economic, militar, spiritual, moral și social, toate eforturile ca el să ajungă la înălțimea la care ar fi putut să se găsească de mult, dacă în acest Stat ar fi fost oameni care să pună același suflet, aceeași înțelegere, aceeași conștiință și aceeași cinste pe care dv. și cu mine o punem azi pentru îndreptarea și ridicarea lui.

Acesta este, domnilor, răspunsul pe care vi-l adresez la înflăcăratele sentimente exprimate de d-l Mihai Antonescu, mie, în numele d-voastră.

Vă mulțumesc din tot sufletul și închei, asigurându-vă că voiu continua pe calea pe care destinul m'a așezat la 6 Septemvrie 1940.

Nicio furtună nu mă va abate de pe această cale.

Scrisoare pentru tata

Când ai plecat din sat pe front, tătică,
Era pe la Sântămăria mică,
Se 'mpopistrase bine strugurii în vii,
De parcă erau fluturi, cusuți frumos pe ii,
In curtea noastră largă, mustea din plin belșugul
Și brazdă, după brazdă, tăia în țarini plugul.
Dar multe zile, tată, se scurseră d'atunci
Astăzi tânjește-a ploaie porumbul de pe lunci.

Noi multă vreme te-așteptarăm, să mai vii p'acasă
Să te mai vedem odată prânzind cu noi la masă
Și când pe luncă seara s'așterne ca un val,
Să ne mai cânți tătică, din fluer, din caval.

Dar mai târziu aflarăm, că'n stepele Kalaci
Intr'un lan frumos de grâu, presărat cu maci,
Căzuși cu zâmbetul pe buze, în lupta pentru țară,
Având pe pieptu-ți de erou „Virtutea Militară".

Subof. adm. T. CRĂCIUN

Ostașii germani în Caucaz

Plutonierul t. r. Opriş V. Mihai

Ianuarie 1942. Catargi, un mic târg de ţară, împrăştiat pe mai multe viroage ale ţinutului sudic al Transnistriei. Acolo pe un ger năprasnic, la întretăierea a două uliţe largi—una de unde venisem şi alta către care aveam să plecăm mai departe în necunoscutul blestemat al Rusiei—l'am cunoscut prima dată pe elevul Plot. Opriş. Mic la statură, cu vorba domoală şi gesturi măsurate, ponderat, cu figura uneori veselă şi plină de soare la străfulgerarea unei glume cu miez, alteori aspră şi serioasă şi cu tăceri grele de gând, luminată doar de privirea a doi ochi nevinovaţi de copil, căruia cineva, din glumă îi furase jucăria...

A trebuit să plecăm de aci spre zările mai din răsărit.

Ne găseşte încercarea de ofensivă rusească, strâns încleştaţi de terenul dela Feodorovski, din care n'am cedat un pas şi apoi victoria uluitoare a forţelor române ne aruncă învingători —100 km înainte tocmai pe Doneţ. Şi aci, ca în timpuri grele şi de mare răspundere, privirea camaradului Opriş n'a mai răsfrânt nimic din aurul copilăriei sale, figura lui a căpătat urmele dârze ale ostaşului călit în luptă. A dat dovadă de multă pricepere, curaj şi abnegaţie, fără şovăire. Omului de drept şi licenţiatului în filosofie, îi luase acum locul ostaşul de elită.

Tăcerea lui, grea de gând, de altădată, se tradusese în fapte pilduitoare, iar actele sale meritorii i-au adus Crucea Serviciului Credincios. Apoi, trei săptămâni de pregătire pe Doneţ, şi suntem în ajunul ofensivei de trecere a acestui râu. Evenimentul l-a găsit în comuna Seredry. In spate comuna Barabaşofca, P. C. al Div., iar în faţă, la un km printre arini şi sălcii, panglica licărind a Doneţului. Mereu activ, plin de zel, sub bombardamentul artileriei şi al ploii de brandt-uri, dirija o centrală de transmisiuni într'un punct înaintat al frontului, fără să-i pese de pericol.

— „Presimt eu, că n'am să mor şi am să scap teafăr din războiul ăsta"— spunea el căpitanului, împăturind cu grijă o scrisoare venită de departe. Cu ochii pierduţi în zare. îşi trimitea gândul hoinar spre Breaza lui dragă, care aşteaptă poate şi azi pe micul Opriş...

Era în zorii dimineţei zilei de 22 Iunie, un an dela intrarea noastră în războiu. Un fapt de arme deosebit, trebuia să marcheze această dată. Un formidabil bombardament de artilerie precedează începutul ofensivei noastre. Exploziile se succed furtunos, văzduhul pare încins. Jerbe mari de foc, rachete multicolore se încrucişau fantomatic în aerul plin al dimineţei, ca o ofrandă adusă morţii.

Niciodată nu a fost mai vesel camaradul Opriş şi avea de ce. Intreaga lui făptură se făcuse una cu clipa trăită. Dincolo de panglica de oţel a Doneţului, bubuitul şi dârele de foc ale proiectilelor de toate calibrele, şueratul gloanţelor de puşti şi arme automate, zbârnâitul motoarelor alcătuiau preludiul simfoniei celei de a doua victorii.

O unitate inamică, profitând de întunericul nopţii precedente se infiltrase adânc în spatele frontului nostru şi zarul sorţii a făcut ca tocmai centrala micului, dar bravului Opriş, să fie inconjurată şi somată să se predea.

— „Predaite, romanschi!" răsună deodată în dimineaţa clară. Fără să ţină seama de numărul mare al inamicului, în mod reflex, scoase pistolul automat şi dădu răspunsul lui prompt, —singurul pe care înţelesese să-l dea în asemenea împrejurare. Insă, gestul odată făcut, un snop de gloanţe mitralieră îl îmbrăţişează. Opriş se prăbuşi trăznit, cu ochii mari deschişi în faţa nepătrunsului mister şi cu zâmbetul sfidător, îngheţat pe buzele sale strânse.

Urcând dela Barabaşefca spre Petropoly, acolo la marginea drumului care străbate câmpul nesfârşit, străjuesc deatunci modeste, în vecinătatea florilor, două cruci de stejar: a elevului Plot. T. R. Opriş Mihai şi a ajutorului său, caporalul Matei.

Locot. rez. PETRE AL. NICULESCU

Dor de-acasă

Sat ce-ţi pierzi din streşini anii
Zilelor cu soare,
Pentru cine azi plăvanii
Ară pe ogoare?

Pe costişele străbune
Mai trec astăzi oare,
Dela Crişuri către stâne
Turme de mioare?

Mai răsună 'n vârf de dealuri
Buciumul ca 'n vremuri?...
Mureşul mai poartă 'n valuri
Blândele-i refrenuri?

Şi te-aş întreba să ştie
Fraţii ce n'au pace;
La biserică 'n chilie
Slujbă se mai face?

Strana unde sta tătucu
Cine-o mai mângâie?
Pe bunica şi bunicu
Azi cine-i tămâie?

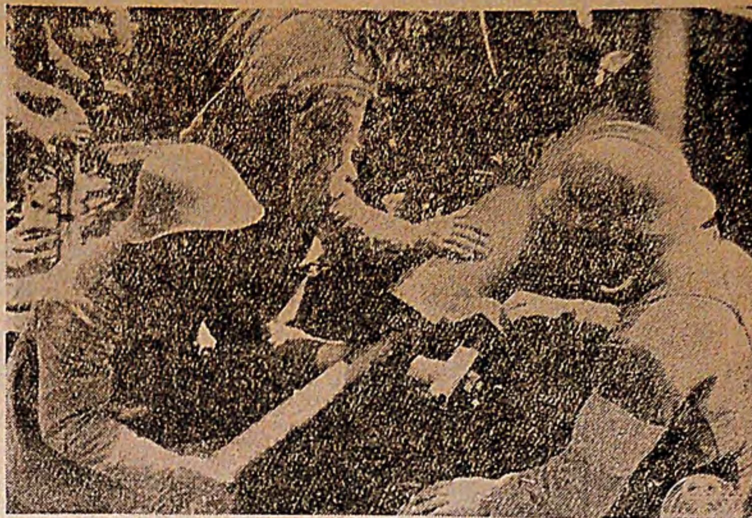
Ah! mi-i dor să ştiu, măi frate,
Multe dela tine,
Că mi-s gândurile sparte
Şi vorba suspine.

Dar mă prinde dor de jale
Şi mă iau fiorii
Când se duc, se duc agale
Inşiraţi cocorii!

Şi mă pierd cu iei în zare
Mângâind aleanul,
Că n'am aripi zburătoare
Să-mi cuprind Ardealul!

Sat în care plâng feciorii
La plug şi la coasă,
Iţi trimit de-aici cocorii...
Pân' să vin acasă!

Serg. VINTILĂ MARIN

Tunarii noştri în acţiune

O misiune în noapte

Primele zile ale lunii Noemvrie 1941 aduc distrugerea armatelor 9 şi 18 rusc. După lupte îndârjite, inamicul se convinge de inutilitatea rezistenţelor sale şi cedează. Ultimul pilon, Radulovka, căzuse de curând. Prin păduri, prin văi şi ori unde găseau posibilităţi de acoperire, grupuri răzleţe, dar puternice, opuneau încă rezistenţă.

Incercuiţi şi loviţi fulgerător, în adâncime, din mai multe puncte, batalioane şi regimente întregi inamice, rămase fără legătură şi comandă, rătăciau, desorientate, în spatele trupelor române şi germane, în plină înaintare.

Fără nicio justificare tactică, aceste frânturi încercau, pe ici, pe colo, să reziste trupelor de curăţire. Uneori atacau, grupuri sau indivizi izolaţi, care îndeplineau misiuni speciale între unităţi.

Aceasta era situaţia când sublocotenentul Reineck Robert, comandant de pluton într'un regiment de roşiori, primeşte misiunea de a aduce informaţiunile operative cerute de o divizie germană, asupra unităţi sale şi a unei brigăzi de cavalerie. Comandantul german se găsea la o depărtare de 12 km, la cota numită Mogily Orlovy.

Misiunea sublocotenentului Reineck trebuia neapărat şi fără întârziere îndeplinită. Pe întreg parcursul nu se făcuse încă curăţirea, iar la 2 km N. de punctul de plecare, în sectorul comunei Obitoşnaya, un alt regiment de roşiori se găsea în luptă cu inamicul. Ora de plecare era pe înserat şi o ploaie începută în zori nu avea de gând să se mai oprească.

Şi-a adunat în pripă o grupă de luptă călare şi la ora fixată părăseşte solhozul în care se găseau cantonaţi.

Era o noapte neagră şi densă ca de pâslă. Grupa înainta greu prin beznă şi ploaie. Foile de cort întinse din vârful carabinelor pe crupa cailor, ca nişte aripi frânte, susţineau câte o mogâldeaţă, de sub care ochi întunecaţi şi aspri sfredeleau întunericul.

Uzi şi plini de noroi, caii îşi târau cu greu poverile prin pământul cleios, alunecând şi părând să cadă la fiecare pas. Nu se auzea niciun zvon, decât plescăitul copitelor prin băltoace şi zgomotul de ventuză a copitelor intrate adânc în noroi şi smucite, scurt, în afară.

Degete viguroase ţineau, crispat şi strâns, dârlogii. Apa, abundentă şi rece, le curgea pe obraji, pe gât, pe spinare. Călăreţii nu mai simţeau dacă plouă ori nu, dacă e frig, dacă timpul continuă să alunece sau s'a oprit. Intreaga lor fiinţă se concentrase în privirea, fixată adânc in orice arbust, în orice buruiană clătinată de vânt.

Picurile de ploaie căzute pe căşti punctau, cu sonorităţi scurte, singurătatea.

Se îndepărtaseră o bună bucată de drum de solhoz. Dela câţiva metri, din întuneric, câteva cartuşe scânteiară deasupra. Fără a aştepta vreun ordin, toţi descălecară. Nicio şoaptă, niciun zgomot. Călăreţii, pe brânci, se apropiară de locul care acum e cufundat în tăcere. Ascultară câteva clipe: nicio mişcare.

Incălecară şi-şi continuară drumul. La câţiva kilometri, în stânga, jerbe de trasoare, când drepte, când curbe, porneau, oblic, spre cer. Fâlfâiri ca de păsări alunecau prin văzduh şi proiectile grele se spărgeau, departe în preajma trasoarelor. Drumul devenia din ce în ce mai anevoios. Sleiţi, caii înotau, copleşiţi, sub poveri. Din timp în timp, câte unul cade în genunchi. Călăreţul strânge scurt dârlogii şi-l ridică anevoie. Altul, împleticit, se lungeşte pe pământul noroios. Călăreţii descalecă şi încearcă să-l salte. Obosit, calul se lasă greu şi oftează lung. Când şi-a revenit, se hotărăşte singur să-şi continue drumul.

Sublocotenentul se orientează la fiecare pas, cu ochii pe cadranul fosforescent al busolei ude.

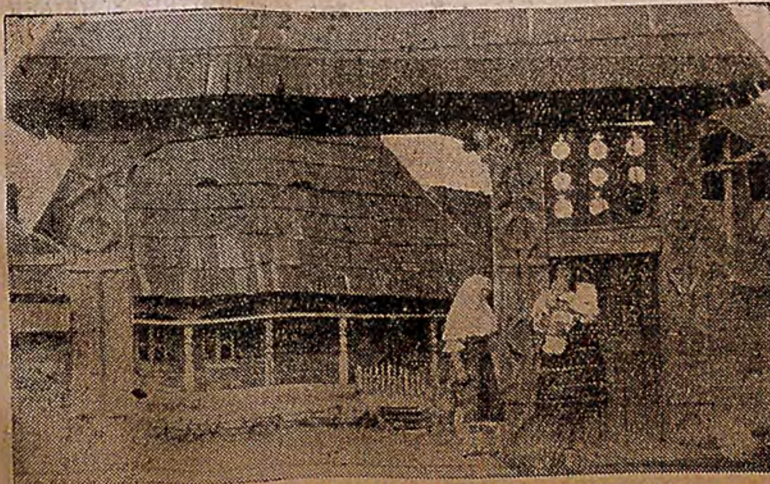
Un cal a căzut din nou. Focuri de armă prind din două direcţii grupul de călăreţi. Grupa descalecă şi înconjoară, cu carabinele în mâini, trupul calului căzut. Un soldat geme înăbuşit sub greutatea animalului. Câţiva stau la pândă şi trag focuri rare în direcţia inamicilor nevăzuţi. Soldatul şi-a rupt piciorul. Grupa îşi continuă înaintarea. La câţiva paşi, o casă măruntă se profilează, strâmb, în întuneric. Sublocotenentul se apropie precaut. Lanterna luminează încăperea scundă şi răvăşită. In vatră, jăratecul scânteiază încă. Inamicul a părăsit de scurt timp încăperea. Timpul nu permite niciun control, nici prea multă gândire. Soldatul infirm va rămâne pe loc, întovărăşit de un camarad. Ceilalţi pornesc înainte, prin noapte şi ploaie.

Pe la miezul nopţii, sublocotenentul şi grupa sa ajung la Mogily Orlovy. Un motociclist german îl aşteaptă pe curierul român. Trupele germane îşi continuaseră înaintarea. Postul de comandă se găsea la 2 km de locul indicat. Ultimul drum până la îndeplinirea misiunii, se dovedi şi mai accidentat şi a fost parcurs cu ultimele forţe.

Misiunea îndeplinită cu eforturi şi păşind alături cu primejdia de fiecare clipă, călăreţii îşi îngădue o clipă repaus. Apoi, încalecă şi se reîntorc la unitate, luându-şi, din bojdeuca părăsită, camaradul rănit.

TEODOR NEDICI

Casă din Ardeal

Ostaşi români în repauz

Cucerirea cotei

Maiorul Trofin nu mai poate dormi. Se întinde în pat, se svârcoleşte un timp, apoi se ridică din nou. Se îmbracă şi iese.

Un val de ger se năpusteşte pe uşa un moment deschisă. Cine să mai doarmă?

Se îmbracă, se îmbracă toţi, în pripă, dar abia au terminat, când maiorul se înapoiază cu colonelul Hristea şi maiorul Stiefvater, comandantul trupelor germane din sector.

— Domnilor, fiecare la postul său..., la ora 6 porneşte atacul. Nu se trage decât la cererea cavaleriei şi la ordinul meu.

Ofiţerii dispar în goană. Cei trei comandanţi studiază harta şi discută atacul.

Ora şase şi un sfert. Veştile sunt bune, înaintarea, prin întuneric, nu întâmpină nicio rezistenţă.

Sublocotenentul Ciobanu, cu plutonul lui de călăraşi şi o grupă germană, ajung pe cotă. O pâlpâire slabă de lumină albăstruie-ceţoasă, intră pe fereşti, când se anunţă ocuparea cotei. Lampa pâlpâie, cu sticla pe jumătate afumată. In clipa aceea o trosnitură năprasnică sguduie casa din temelie. Ca la un semn, lampa se stinge dela sine. Invăluiţi de întuneric, cei trei comandanţi rămân un moment consternaţi.

— Ce să fie asta? întrebă colonelul, cu glasul lui aşezat.

— Was ist das? repetă automat, aproape în acelaşi timp şi maiorul german.

Dar nu mai au nevoie să se întrebe, căci obuzele, brandturile şi gloanţele de mitraliere aprind pe cotă danţul flăcărilor, pâlpâirile şi licuricii exploziilor nenumărate.

— Ruşii..., spune maiorul Trofin.

Telefonul ţârâie stăruitor.

— Ce este acolo? nu se poate stăpâni dânsul.

— D-l sublocotenent Stroescu strigă telefonistul.

— Ce se aude, Stroescule?

— Pe cotă nu se mai poate sta..., bombardamentul este îngrozitor... se bate metru cu metru...

— Ce spune? întreabă colonelul, care ascultă şi el alături, deşi a auzit toată convorbirea perfect de bine.

— Veţi rămâne pe loc... ordonă a doua oară maiorul şi acum mai mult ca oricând trebuie să menţinem cota.

Stroescu a priceput. Spune un „bine" scurt...

— In caz extrem, dacă-i absolut imposibil să rămâneţi pe loc şi bombardamentul se înteţeşte, părăsiţi cota, dar numai strecurându-vă pe dreapta şi pe stânga ei, să nu lăsaţi cu niciun chip pe Ruşi să se apropie de dânsa. Aveţi grijă de cele mai bune poziţii pentru armele automate, şi noroc.

Bombardamentul scade... Un moment de pauză face să le ţiue urechile de atâta sgomot, care s'a depărtat, însă, ca o furtună ce dispare la orizont.

— Asta e bine... situaţia parcă s'ar restabili spune maiorul când telefonul sună din nou.

— Două companii sovietice ies din satul Bairaci, îndreptându-se spre cotă. Ce facem?

— Rămâneţi pe loc. Domnul colonel este aci.

Glasul lui este atât de hotărît încât nu mai admite nicio replică. Colonelul se uită lung în ochii maiorului şi acesta parcă i-ar înţelege gândul. Un pluton şi o grupă contra două companii de ruşi...

— Legătura cu cavaleria... sublocot. Ciobanu... sublocot. Ciobanu..., se repede colonelul la aparat, dând ordinele sale.

Cei trei comandanţi încep să studieze noua situaţie creiată prin apariţia celor două companii inamice, care trebue să deslănţue atacul din clipă în clipă. Maiorul german ordonă cu aceeaşi hotărîre păstrarea poziţiei.

Peste un sfert de ceas sublocotenentul Stroescu anunţă că se văd ieşind din sat alte două companii, ce se îndreaptă însă de această dată spre Nord.

— Au de gând să ne atace din coastă... spune colonelul şi comunică, în nemţeşte şi maiorului german.

— Bombardamentul iar a început... încă n'am plecat de pe cotă... raportează mai departe sublocotenentul Stroescu, dinaintea primelor linii, dela observator.

Glasul lui devine din ce în ce mai agitat şi în el se simte toată grozăvia situaţiei în care se găseşte. O mână de oameni, singuri, în plinul acestei blestemate fâşii de pământ, denumită, sinistru, „Ţara nimănui".

— Bine, dar mult sânge rece... sânge rece... repetă sacadat maiorul Trofin, să nu vă pierdeţi firea...

— Atenţiune... atenţiune... strigă acesta la aparat, sublocotenentul Ciobanu grav rănit... a căzut chiar acum... aici, la doi paşi, plutonierul ia comanda... ne retragem... ne retragem... nu se mai poate sta... Ruşii vin spre noi... cu duiumul... este ceva... dar ultimele cuvinte sunt înlocuite de un murmur confuz, împestriţat cu împuşcături vii de arme automate şi poate că au fost strigăte, în timp ce sublocotenentul Stroescu, împreună cu toţi ceilalţi se retrăgeau la vale, pe brânci.

Maiorul se plimbă cu paşi mari, în lungul camerei şi fumează, ţigară dela ţigară.

Colonelul fumează şi el şi pare de un calm desăvârşit.

— Să vedem ce se întâmplă, spune el şi îşi ia şapca şi cravaşa în mână şi pleacă grăbit, în primele linii, să încurajeze şi să îndrumeze, cu prezenţa şi cu sfatul lui pe ostaşi aşa cum face mereu când situaţia devine mai critică. Prezenţa lui electrizează pe călăraşi şi colonelul ştie lucrul acesta.

Maiorul german cere binoclul şi urmat de maiorul român, se suie în pod, la observator.

Afară începuse să se întrevadă creasta din faţă, cu cota blestemată în mijlocul ei. Cu binoclu la ochi, cei doi comandanţi urmăresc cu atenţie acţiunea ce se desfăşoară pe teren. Ruşii n'au apărut încă la creastă. Cavaleriştii şi germanii se retrag cu ultimele lor elemente, spre flancurile cote, scăpând astfel de focul inamic.

Deodată, un nor de umbre negre încep să se aştearnă pe dunga de deal. Este ceva înfiorător, în pata aceasta neagră, care se iveşte la orizont, din care se desprinde contururi vagi de chipuri omeneşti. Inaintează grămadă, buluc, în picioare, sprijinindu-se aproape unii de alţii, protejaţi de tragerile artileriei şi brandt-urilor, care au ajuns aproape de sat. Obuzele cad în jurul observatorului în care se află cei doi comandanţi şi fluieratul lor trece prelung pe deasupra capetelor lor.

Maiorul german, însă, priveşte cu binoclul, ceva, atent, chiar în faţa casei în care se află. Maiorul face acelaşi lucru. Soldatul Wagner, agentul german, zace mort în zăpadă, numai la două sute de metri de casă.

— Unser Wagner... spune dânsul.

— Ia... Ia... răspunde maiorul german, scurt şi cu o uşoară clipire nervoasă din pleoape.

Ingrămădiţi pe vârful cotei, ca o turmă neagră, ce se conturează din ce în ce mai bine, pe linia albicioasă a pământului, Ruşii se clatină în dreapta şi în stânga, după care dispar cu toţii într'un iad de fum, foc şi pământ, răscolit.

Artilerie, piese automate, mitraliere, trag cu o poftă nebună în această turmă asvârlită direct în braţele morţii. Ofiţerii ochesc direct şi golurile lărgite în rândurile Ruşilor, scot din pieptul tunarilor urlete de bucurie.

Deodată, însă, se petrece ceva. Parcă moartea ar începe să-i înspăimânte. Cuprinşi de panică, Ruşii încep să fugă, care încotro. Mai spre dreapta, silueta unui colhoz se conturează clar pe culoarea lătoasă a cerului din spate.

Atacul este oprit... acţiunea se stinge pe încetul. Rare focuri se mai aud pe ici, pe colo. Cota rămâne definitiv la noi.

S.

Un viteaz

Regimentul de Roşiori care s'a bătut eroic la Kertsch, se află poposit în zona Kop-Takil, pe malul Mării. Intreaga regiune a fost curăţată de bolşevici şi acum ostaşii străjuesc ţărmul pentru a preîntâmpina o eventuală debarcare pe care Ruşii, în disperarea lor, ar încerca-o.

Sergentul Geantă Constantin cu patrula sa, supraveghează porţiunea ce i s'a încredinţat. Este în dimineaţa zilei de 16 Mai. O geană purpurie din Răsărit, însângerează valurile mării. Un vânt uşor, dar tăios ca lama unui brici, îl face să se scuture plin de fiori, apoi se lasă alene pe o stâncă obosit. Patru zile în şir, unitatea sa alergase fără odihnă, după inamicul bătut, peste câmpiile şi drumurile desfundate ale Crimeei.

Osteneala începe să-l copleşească. Să nu adoarmă, îşi aprinse o ţigară şi repezind colaci de fum în vânt, lăsă slobod gândul să alerge în voie, printre amintiri. Ce-or face ai lui? E primăvară! In boarea umedă a dimineţei simte parcă mireasma brazdei proaspete cum îi gâdelă nările, mustită sub tălpile sale, în urma plugului mânat cu braţ voinic

Ţigara i s'a stins, încearcă s'o aprindă, dar nu mai are chibrit. Se ridică şi se apropie de grupă. Ochii săi de vultur se mai reped odată în larg.

Tresare. A zărit ceva pe valuri. Nu-i trebue mult să recunoască o barcă ce se apropie vâslind de ţărm. Fără îndoială că sunt bolşevici. Işi cheamă grupa şi adăpostiţi după stânci, pândesc cu mâinile încleştate de arme. Recunoaşte în barcă uniforma sovieticilor. Este şi o femee. Ii lasă să se apropie bine, apoi sare dela locul lui şi somează puternic. Drept răspuns, bolşevicii îl salută cu o ploaie de foc, apoi întorc barca cu inţentia de a se depărta. Gloanţele pornite din armele sovietelor se înfig în stânca dela picioarele lui Geantă.

Fără să stea pe gânduri, desprinde o barcă, işi ia doi camarazi şi vâslind din răsputeri, spintecă valurile în urma bolşevicilor. Distanţa dintre ei se micşorează din ce în ce. Deschide foc.

O nouă ploaie de gloanţe porneşte din barca adversă. Trage şi el, trag şi Ruşii. Se încinge o bătălie pe vieaţă şi moarte în larg. Gloanţele fluieră prin aer. Un glonţ inamic răstoarnă în barcă, rănit, pe unul din camarazii săi.

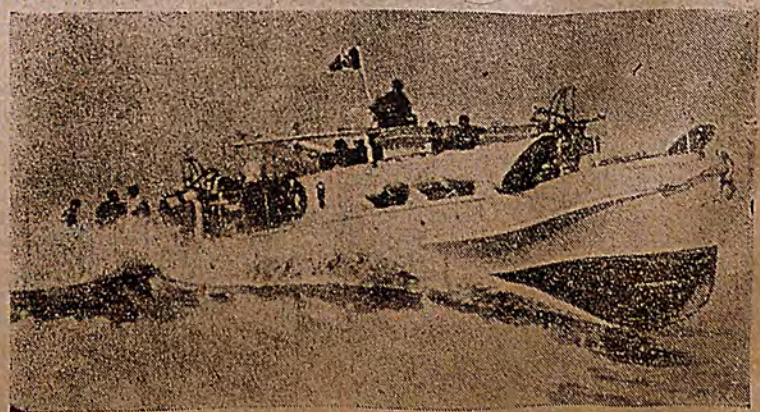
Sergentul Geantă nu se intimidează. Cu şi mai mult avânt şi stăpânit de o clocotitoare mânie îşi împinge barca mai aproape de inamic.

Pune din nou arma la ochi şi trage. Dând pe rând, toţi cei patru bărbaţi din barca adversă se rostogolesc în apă. Valurile se dau într'o parte pentru a înghiţi trupurile spurcate ale păgânilor. La fund întunericul mării şi lighioanele lacome vor muşca din ele cu dinţii ascuţiţi şi veninoşi.

In genunchi, în barcă, femeia, îşi ridică braţele spre cer cerând îndurare.

Sergentul Geantă se apropie de ea, leagă barca ei de a sa şi porneşte spre ţărm, unde, comandantul său de ploton anunţat la timp de cei ce rămăseseră acolo, după ce-i urmărise cu înfrigurare fiecare mişcare, îl aşteaptă cu faţa scăldată de bucurie.

Serg. t. r. DIMITRIE SCHEIANU

Vedetă rapidă germană în canalul Mânecii

Nevasta la Brăila

Gheorghe carul a'ncărcat
Şi e gata de plecare,
Că se duce la Brăila
Cu făină de vânzare,
Dar nevasta de colea
Că vrea să se ducă ea:
— Că tu prea te-ai dus mereu,
Las'să mă mai duc şi eu!
— Bine, atunce, omul zice,
De vrei să te duci şi tu,
Du-te doară, nu zic nu.
Şi ea pleacă. Dar acum
Numai, hop, s'opreşte'n drum
— Ce-i femee?
— De, bărbate,
Uite, plec eu la Brăila,
Dar cu câţi lei să dau chila?
— D'apoi ştiu eu preţul lor!?
Dă cu preţul din obor.
A venit din târg nevasta.
— Ei! Acolo la Brăila
Cu ce preţ vândut-ai chila?
— De cu preţul din obor:
Cum mi-ai spus, le-am spus şi lor,
— Şi cu cât?
— Trei sute lei,
Preţul cum mi l-au spus ei.
— Şi-unde-s banii? Băgaşi seama
Bine la numărătoare?
— Apoi banii mi-i plăteşte
Dânsul, Joia viitoare.
— Care dânsul? Cine-i ăla?!
— Apoi unul din obor
Care-a fost cumpărător.
— Ei?... şi tu-l cunoşti anume?
Cum o să-l găseşti prin lume?
— Despre asta las'pe mine,
Imi cunosc scurteica bine.
— Ce scurteică?! Ce-are a face?
— Hei! I-am dat scurteica mea
Să-l văd îmbrăcat cu ea.

T. SPERANŢIA

Strigături

Mă făcu măicuţa'n Maiu,
Când e câmpul ca un raiu.
M'a făcut între bujori
Să fiu dragă la feciori
Câţi feciori în astă ţară,
Toţi aleargă să mă ceară!

Ochi-ţi ard, îţi arde faţa
Ca garoafa dimineaţa.
Rumenii tăi obrăjori
Râd voioşi ca doi bujori!

Ce folos de păr bălaiu?
Dacă'n ladă nu-i mălaiu?
Ce folos de ochi verzui
Când pe masă pâine nu-i?

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dăla Odesa
Maritica Neichii Dragă
Dă mult nu ți mai scrisăi da zău dă avui timp cu serviciu ăsta militar și pormo trebui săi răspund și camaradului Neagu Rădulescu ăla dă mă face cu nasu lung la ziar la Sentinela așa că pă matale te lăsai fo d(ouă) săptămâni fără scrisori și fără vești dăla Mine. Oi fi crezut Mat-ale că mi so fi întâmplat ceva. Dă unde nu mi s-a întâmplă nic și sânt sănătos și frumos dă vorba cântecului la soare te po-ți uita da la Mine ba. Acu sânt în Odesa pă care o luarăm acu 1 an și daia sânt pă-icișa cum s-ar zice în vizită ca să-i rupem Odesei turta cum io rupserăm lu Nețișor când împlini anu. Acu e sărbătoare mare pentru Noi în călindar și daia avui liber și venirăm câțiva care luptarăm la Odesa în delegație aici și pântrea pă pitea să lipsesc loca fusei și io. Acu pacilea tie mai mare dragu să te plimbi pă străzi nu mai e cum o lăsarăm Noi acu un an. Restorantele este deschise muzica cântă teatre și cinematografe este berechet. Să miră și cioloveciii dă câtă fericire dete peste ei subt noi Românii că subt comisarii tătucului lor Stalin n-aveau liniște nici în morminte. Acu văd și ei ce e aia viața și simt întradevăr gustu. Și acușica te sărut Maritico neică cu o guriță dă fo 2-ouă ore și te rog dă sufletel să-mi scrii neică o epistolie lungă ca dăla Putinei la Turnu Măgurele

Al Matale Neață

Da ăla micu învață ceva la școală or să ține după alte alea.

Zicători şi proverbe

Sfatul cel bun să nu-l uiţi, pe cel rău să nu-l asculţi.

Cum a fost sădit, astfel a răsărit.

Să unești totdeauna cele plăcute cu cele folositoare.

Mai bine cu un înţelept să cari pietre la o casă, decât cu un nerod să şezi la masă.

Glume

La judecată

La Botoşani se judecă procesul a doi ţărani. După îndeplinirea formalităţilor, se dă cuvântul avocaţilor împricinaţilor. Fiecare vorbeşte ore întregi, cu legea în mână, că dreptatea este de partea clientului său şi că celălalt este vinovat. După câtva timp preşedintele se adresează ţăranilor:

— Dv. mai aveţi ceva de spus?

Impricinaţii se uită lung unul la altul.

— Domnule judecător, ascultându-i pe d-lor noi ne-am împăcat; acum nu ştiu ce mai vor, răspunde unul dintre ţărani plimbându-şi privirea mirată dela un avocat la altul.

Recrutul

— A venit d-l colonel, mă? întrebă un sergent pe un recrut.

—Trăiţi, dom'le sergent, nu l-am văzut.

— Cum l-oi zări să nu uiţi să mă strigi...

In sfârşit, iată-l că apare. Când să intre pe poartă, sentinela întinde puşca, astupându-i drumul.

— Nu-i voie!

— De ce!... Nu vezi că sunt colonel!

— Daaa?! se miră soldatul, privind galoanele superiorului. Care va să zică, dumneata eşti colonelul?

— Ascultă, soldat, ce-i cu tine!

— Lasă c'o să vezi, acuma. Avem un sergent dat ciorilor, de patru ori te-a căutat şi nu te-a găsit.

Neaţă camuflat

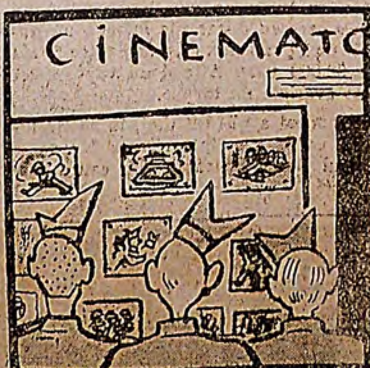
Iar s'a ascuns Neaţă! Căutaţi-l dacă puteţi!

Păţaniile fruntaşului Neaţă

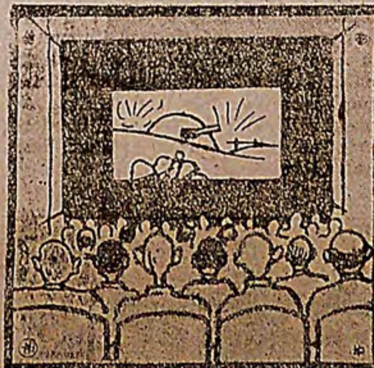
de Neagu Rădulescu

Neaţă: Iată, fraţilor, când am intrat noi acum un an în Odesa, aici ne-am iscălit...

— Un cinematograf! Frumoase poze, numai cu ostaşi de-ai noştri! Cică e un film cu intrarea trupelor noastre în Odesa. Hai să mergem şi noi.

Neaţă: Vă place fraţilor??

— Mai e vorbă, cum să nu ne placă.

Neaţă: Eu nu mai fusei la cinematograf dăcât la noi la bâlci, la Turnu-Măgurele...

Neaţă: Oleo, mămucă, ce văd?

Uite unu pe pânză, se dă drept Neaţă şi vrea să înhaţe o decoraţie cu mutra mea! Dă-te jos camarade, n'auzi! Nu mai face pă Neaţă că viu la tine acu!

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

MAJESTATEA SA REGELE a primit în audienţă, la Castelul Foişor din Sinaia, pe miniştrii bulgari Vassileff şi Radoslavoff, veniţi în ţara noastră ca invitaţi ai Guvernului, în scopul de a strânge legăturile de prietenie românobulgare.

Cu acest prilej, Suveranul a binevoit să-i decoreze.

D-L MAREŞAL ANTONESCU, însoţit de d-l Vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, a vizitat zilele trecute spitalul Z. I. Nr. 352 din Capitală, fiind foarte mulţumit de starea spitalului şi îngrijirea răniţilor.

MARELE STAT MAJOR face cunoscut că nu mai acordă pe viitor nicio amânare sau scutire de concentrare şi mobilizare şi nici prelungiri de concedii.

Acei care nu se vor prezenta la unităţile lor, conform ordinelor primite, sau nu se înapoiază din concediu la termenul fixat, vor fi trimişi în judecată, conform legilor militare.

ÎN ZIUA DE 20 OCTOMVRIE se va ţine examenul de admitere în Şcoala de Subofiţeri auto şi submaiştri militari mecanici auto, în localul Centrului de instrucţie motomecanizat din Bucureşti.

D-L MINISTRU AL COMUNICAŢIILOR C. Buşilă, a hotărît cu cei doi miniştri bulgari, al Comunicaţiilor şi al Lucrărilor Publice, ca să se facă un pod peste Dunăre, care să lege România de Bulgaria. In acest scop, peste o săptămână va sosi în ţară o comisie de specialişti bulgari, spre a cerceta locul şi a face planurile necesare.

Noul pod va aduce mari foloase economice, transporturile dintre cele două ţări urmând a se face mult mai uşor.

LA CENTRUL DE INSTRUCŢIE al „Muncii Tineretului Român" (M. T. R.) dela Breaza-Prahova, a luat fiinţă o şcoală de pregătire a elevilor instructori.

Aceşti elevi instructori la terminarea şcoalei vor fi asimilaţi cu sergenţii majori din armată, fiind obligaţi să facă serviciu timp de nouă ani la „Munca Tineretului Român". In timpul cât stau la M. T. R., ei pot înainta în grad ca şi subofiţerii din armată.

Examenul de admitere în şcoală se ţine la 9 Noemvrie a. c., fiind 540 locuri libere în anul 1942—1943.

DE „ZIUA OSTAŞULUI", ce a avut loc luna trecută, s'a adunat dela populaţie diferite obiecte de îmbrăcăminte, ca: pulovere, flanele, mănuşi, ciorapi, fulare, căciuli şi cojoace, totalizând un număr de un milion nouăzeci şi două mii de bucăţi.

Este un frumos rezultat şi o frumoasă dovadă de solidaritate românească.

ZILELE TRECUTE la cinematograful „Scala", Asociaţia româno-germană a organizat sub auspiciile d-lui Prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, o gală cinematografică, la care au participat toţi membrii guvernului şi corpul diplomatic.

S'a proiectat — cu acest prilej — în primă prezentare, filmul german „Frederic cel Mare", o realizare de mare artă a studiourilor germane.

Această gală cinematografică a prilejuit, astfel, o nouă manifestare a prieteniei româno-germane pe plan artistic şi cultural.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

FÜEHRERUL a decorat pe aviatorul Ioachim Muncheburg cu Frunzele de stejar cu spade la Crucea de Fier, pentru a 125 victorie aeriană, dintre care 80 în lupte date împotriva aviatorilor englezi deasupra Canalului Mânecii.

CU PRILEJUL încercării de debarcare dela Dieppe, trupele engleze au luat câţiva prizonieri germani, pe care i-au legat. Pentru acest motiv, comandamentul german a hotărît ca un număr oarecare de prizonieri englezi să fie şi ei de asemenea legaţi, până când guvernul englez va respecta regulile de războiu.

ZIARELE AMERICANE şi engleze care până mai ieri scriau că trebue să se facă un al doilea front împotriva armatei germane, nu mai pomenesc nimic despre aceasta.

Insuşi d-l Wilkie, trimisul d-lui Roosewelt în Rusia Sovietică şi în China, a declarat unor ziarişti ca să nu mai fie întrebat de al doilea front.

S'au convins cu toţii că aşa ceva nu mai e cu putinţă.

ZIARUL GERMAN NEUE ZURICHER ZEITUNG publică un lung articol pe două coloane, intitulat: „România în războiul contra Rusiei Sovietice, în care scrie între altele:

România participă la campania contra Rusiei Sovietice în acest an cel puţin în aceeaşi proporţie ca şi în anul trecut. Asupra hotărîrii României de a câştiga războiul contra Rusiei Sovietice nu există absolut nicio îndoială. In sforţarea dusă până la capăt de România spre a-şi îndeplini contribuţia sa la războiul din Răsărit, nu se observă nici cea mai mică slăbire. Dimpotrivă, participarea militară şi economică a României este chiar mai mare a frontului şi a repartizării trupelor române în diferitele lui sectoare.

Această recunoaştere, împreună cu atâtea altele, ne adânceşte nădejdea împlinirii dreptăţii noastre.

REVISTA AMERICANĂ „Readers Digest", anunţă că submarinele germane au scufundat 500 vapoare americane şi engleze pe coasta de Nord a Americii, în primele şase luni ale acestui an.

DEASUPRA ANGLIEI au avut loc, săptămâna trecută, mari manevre aeriene, cu scopul de a se vedea ce măsuri trebuesc luate în vedera atacului ce se aşteaptă din partea aviaţiei germane.

MIŞCAREA SOCIAL-REVOLUŢIONARĂ franceză, a cerut guvernului, printr'o moţiune predată Ministerului Apărării Naţionale, să se încheie o alianţă defensivă între Franţa şi Germania, pentru a se putea apăra coloniile franceze.

ÎN FRANŢA, la Bordeaux, un funcţionar a fost condamnat la muncă silnică pe vieaţă, pentrucă a furat trei colete destinate prizonierilor de războiu.

PRINTR'UN DECRET Stalin a desfiinţat comisarii politici din armata sovietică.

Se crede că această desfiinţare s'a făcut din cauza înfrângerilor pe care le-a suferit armata sovietică.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Marea ofensivă din vara anului 1942 a început acum 100 de zile cu mare succes. Unul din obiectivele comandamentului german, care voia să taie traficul de pe Volga şi să împartă astfel frontul sovietic în două, a fost atins.

La Stalingrad, în mod practic, germanii sunt în stăpânirea întregului oraş şi luptele se dau numai în uzinele de armament din afara oraşului, care numai în timpul din urmă au fost încorporate. In oraş, germanii şi românii au ajuns în mai multe puncte la malul Volgei, blocând circulaţia.

Relativ la munţii Caucaz, se poate spune că partea de Nord-Vest a şi fost străpunsă, în timp ce în sectorul central al munţilor trupele germane au reuşit să ocupe cele mai importante înălţimi şi trecători.

Luptele continuă, atât în Sudul Caucazului, ca şi în regiunile dela Nord, în regiunea petroliferă dela Grozny.

In regiunea Mozdok-Terek trupele române atacă în plină forţă, sprijinite de un puternic foc de artilerie şi de către unităţi de tancuri uşoare, care sunt folosite cu succes în această regiune.

Forţele române au pătruns în liniile sovietice, producând o spărtură a frontului inamic şi permiţând grosului forţelor care operează în acest sector să înainteze.

La Sud de Terek sovieticii au încercat să contraatace, folosind unităţi de tancuri, însă artileria română şi germană a împiedecat orice acţiune. Portul Novorosisk este în mâinile germanilor, în timp ce lupta pentru Tuapse se apropie de sfârşit.

In sectoarele central şi nordic, situaţia s'a schimbat, germanii având iniţiativa. Succesul de pe lacul Ladoga a fost urmat la puţine zile de noui succese germane, în urma operaţiilor ofensive dela Sud-Est de lacul Ilmen şi în sectorul dela Vest.

Ultimele ştiri ne arată că trupele germane din spaţiul dela Tuapse au atins coasta Mării Negre.

In ultimele 24 ore sovieticii au încercat să contraatace şi cu bărci de asalt acest sector al coastei Mării Negre. Au fost schimbate semnale de lumină între vasele de războiu ruseşti şi trupele sovietice încercuite în regiunea coastei, urmând să se vină în ajutorul trupelor de debarcare.

Apărarea germană a zădărnicit însă încercarea sovietică, de a degreva trupele încercuite.

Această informaţie a forurilor militare din capitala Reichului e cu atât mai importantă, cu cât ea dovedeşte că trupele germane, care înaintează din munţi, au reuşit să treacă deja peste ultimele înălţimi şi să introducă astfel operaţiunile, care vor duce la definitiva izolare a spaţiului dela Tuapse şi la cucerirea acestui important platou dela coasta Mării Negre.

Războiul pe mări şi oceane

Submarine germane au distrus din nou vase de transport de trupe inamice, desfăşurând o mare viteză şi fiind foarte importante.

Ele au scufundat în largul oraşului Capetown vasul britanic de pasageri Orcades, de 23.454 tone şi între Fretown şi Capetown vasul de pasageri anglo-canadian Duchess of Atholl, de 20.119 tone.

Aceste două mari vase de mare viteză, care erau amenajate pentru a transporta dela 9.000 până la 10.000 oameni, împreună cu armele şi bagajele lor, erau folosite pentru transportul de trupe destinate Egiptului şi Orientului Mijlociu.

In aceleaşi ape, alte două vapoare, cu o deplasare totală de 17.425 tone, au fost scufundate, ceea ce înseamnă că inamicul a pierdut din nou, pe coasta occidentală a Africei de Sud, 61.000 tone.

Cu toate că furtuni extrem de violente şi continui, au stânjenit operaţiile, alte submarine au scufundat în Atlanticul de Nord din convoaie destinate Angliei, încărcate din plin şi puternic apărate, în lupte de urmărire extrem de grele care au durat zile întregi, un număr de 14 vapoare, cu o deplasare totală de 82.000 tone. Alte două vapoare au fost avariate de torpile.

Inamicul a pierdut deci, în aceste ultime patru zile, între Terra Nuova şi Capul Bunei Speranţe, din cauza submarinelor germane, alte 18 vapoare cu o deplasare totală de 143 de mii tone.

Formaţiuni de avioane germane de luptă au reînceput ieri bombardarea bazelor aeriene britanice din insula fortăreaţă Malta, putându-se observa incendii întinse la instalaţiile de garaj şi la hangarele de avioane.

Războiul din Pacific

Scopul ultimei mari acţiuni a marinei americane a fost oprirea permanentelor debarcări japoneze pe insula Guadalcanar din grupul Salomonelor.

In cursul acestei acţiuni s'a ajuns în noaptea de 12 Octomvrie la o nouă luptă navală. La Vest de insula Savo a început către miezul nopţii lupta cu crucişătoarele, distrugătoarele şi vasele de transport ale inamicului.

Conform comunicatului japonez — citat de comunicatul american — au fost avariate mai multe vase americane, iar un distrugător al Statelor Unite a fost scufundat. Lupta a durat vreo 30 minute.

Luptele din Madagascar

După informaţiuni venite din Madagascar, la Nord de Ambositra, Englezii au dat peste elemente înaintate franceze, care au opus o vie rezistenţă în după amiaza zilei de 10 Octomvrie.

Continuând seria bombardamentelor, britanicii au atacat terenurile de aviaţie. Tirul infanteriei franceze a doborît un aparat.

C. 53.514. — M. O. IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI.